

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa

Jansen, Leonard

Coloniæ Agrippinæ, 1725

Casus CXI. De modo revalidandi Matrimonium invalidum, & petenda dispensatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39911

24. c. 6. Dicitur 1. violenta abductio; nam si abducta consentiat etiam in vitis parentibus vel tutoribus, non erit raptus Matrimonium dirimens. *Sanch. Perez. d. 38. f. 4. Gob. n. 546. Reiffen. l. 4. tit. 1. n. 374.* Ratio est, quod licet parentes reclamant, si tamen consentiat filia, non læditur libertas Matrimonii, quam unicè intendit Trid. si puella liberè contraxit sponsalia, & ex post contra voluntatem à sponso abducatur, adhuc erit impedimentum raptus, si ipsa habeat justam causam resistendi abductioni vel resiliendi à sponsalibus, secus si eam non habeat; tunc enim non erit abductio propriè injuriosa. *Barb. Tamb. l. 7. in dec. c. 6. §. 2.* Dicitur 2. ^{30.} *feminae*, nam si vir abducatur, non incurritur impedimentum raptus, *DD. cit.* quia Trid. solùm loquitur de raptu feminae, & in odiosis non est faciendæ extensio. Dicitur 3. *in ordine ad contrahendum Matrimonium*, nam si fiat alio fine v. g. causa libidi-

nis, erit quidem raptus ad culpam, sed non impedimentum Matrimonii. *Bosco Tamb. l. c. Sporer à n. 29.* si fiat animo contrahendi Matrimonii, tam diu Matrimonium dirimit quam diu rapta est in potestate raptoris idque tenet etiam si rapta existens in potestate raptoris liberè consentiat; si verò à raptore jam libera cum eo sponte cōtrahat, valet Matrimonium, sed raptor erit ipso facto excommunicatus & perpetuò infamis. Trid. *l. cit.* si Titius rapiat fœminam pro Cajo ignorante, raptor quidem erit ipso facto excommunicatus, neuter tamen incurret impedimentum cum fœmina rapta, non raptor, quia non rapuit nomine suo, nec in ordine ad contrahendum secum Matrimonium, & constitutio Trid. utpote odiosa tantum de rapiente principali intelligenda est: neq; Cajo, quia nullam causam raptus dedit ut supponitur, quam si dedisset, utique raptum incurret. *Sporer num. 31.*

CASUS CXI.

De Modo revalidandi Matrimonium invalidum & petenda Dispensatione.

Z Achæus Parochus interrogatur 1. Qualiter revalidari debeat Matrimonium fide vel ex metu contractum ex parte utraque, 2. Vel unâ tantum. 3. Vel nullum ob affinitatem, consanguinitatem &c. an & qualiter nullitas alteri parti debeat notificari. 4. An revalidari debeat

coram Parocho & testibus. 5. In quibus dispensare possit Papa, 6. Nuntius Apostolicus, 7. Episcopi, & quid hi possint in casibus Papalibus. 8. Quid si una pars sit A-catholica, 9. Vel sponsi spectent ad diversas Dioceses, & quid in dubio, an sit impedimentum. 10. Quid possint Episcopi & Regulares

in

in votis impediētibz Matrimonium, 11. Vel petitionem debiti. 12. Qualiter dispensatio petenda Romæ. 13. Quid si dispensetur sine causa. 14. Ad falsa narrata. 15. Quid de angustia loci. 16. Paupertate aliisque causis. 17. Quando nam causa debeat verificari. 18. Qualiter impedimenta debeant exponi. 19. Quid faciendum Confessario, qui in confessione audit adesse impedimentum. Pro resolut.

1. QUÆR. I. Qualiter Matrimonium invalidè contractū revalidari possit?
R. I. Certum est, quòd conjux sciens Matrimonium suum invalidum non possit ullo casu nequidè metu mortis uti copulâ conjugali, quia talis copula foret fornicaria, adeoque intrinsecè mala: quid autem in dubio de valore matrimonii conjugibus liceat vel non liceat, dicam *Cas. seq. 2.* Si Matrimonium est invalidum defectu utriusq; consensûs, eò quòd uterque fictè ex metu, vel errore substantiali consenserit, Matrimonium revalidari debet per novum utriusque partis consensum sibi invicem exteriùs manifestatum, ad omnem enim contractum humanum jure naturæ requiritur sensibilis utriusque partis consensus. *Omnes cum Sanchez. l. 2. d. 32. n. 15. 3.* Si tantùm ex una parte ob fictionem vel metum defecit consensus, Matrimonium probabiliùs non validatur per liberam positionem ejusdem, ut venditio agri vel religiosa professio invalida ob defectum consensûs interni ex una partè, revalidatur hoc solo consensu accedente. *S. Tho. in 4.*
- 2.

*dist. 29. art. 3. q. 2. ad 2. Nav. Man. c. 22. n. 51. Lug. resp. moral. l. 3. dub. 2. § 16. Purb. de spons. n. 83. § ibid. Konig n. 103. Schmalzg. ibid. n. 272. Ratio est, quia consensus compartis ab initio fuit validus, utpote à persona habili positus, & perseverat virtualiter in petitione & redditione debiti conjugalis: tutius tamen est hunc novum consensum etiam exteriùs comparti verbo vel facto manifestare, eamque ad consensum pariter renovandum inducèrè; nam valde probabile est etiam compartis consensum ab initio fuisse nullum ob errorem in substantia, ut volunt *Felin. Ledesm. Palao d. 2. p. 6. n. 3. Reiff. in append. n. 607.* videtur enim ideo consensisse in traditionem sui corporis, quia putabat & alterum verè tradidisse suum corpus. 4. Si Matrimonium est nullum ob impedimentum ab Ecclesia dispensabile, v. g. affinitatis, cognationis &c. præter dispensationem in impedimento requiritur novus consensus utriusque partis exteriùs manifestatus, est *communis*: Ratio est, quòd prior consensus utpote inter personas inhabiles fuerit omninò nullus, ergo postea non potest fieri validus, quamvis fortè perseveret virtualiter, *quia non firmatur tr. actu temporis, quod de jure ab initio non subsistit.* Regul. juris 18. in 6. debetque probabiliùs nullitas Matrimonii alteri parti aliquo modo manifestari; nam si hæc de novo quidem consentiat, sed ignara invaliditatis, consentiet ex priori errore, quo hunc mari-*

maritum putat esse suum ideoque pergit in substantia errare, nec hic quidquam operatur probabilitas sententiarum oppositæ, quia agitur de valore Sacramenti, & de valore consensûs Matrimonialis, quem Ecclesia supplere non potest, & ex hac causa videtur in litteris dispensationis addi: *Ut dicto conjugè certiorato de nullitate prioris consensus Sc. dispenses*: igitur pars ignorans acceptâ subobscurè impedimenti scientiâ ad novû consensum suaviter est disponendæ, dicendo v.g. Angor super valore nostri Matrimonii, rogo te ut pro quietanda mea conscientia consensum mecum renoves &c. quod si alter renuat, novis amoris indicis ad id induendus est absque hoc quod causa nullitatis exprimat: interim si nullitas Matrimonii certa sit, à copula erit omninò abstinendû, usque dum consensus ex utraque parte fuerit renovatus: cautè etiam hinc procedat Confessarius, dum ex confessione audit nullitatem Matrimonii, nec statim illam indicet pœnitenti, sed prius exploret, num conjuges se ament, pacificè convenient, & sit spes revalidationis, si nulla omnino spes obtinendi consensum affulgeat, sed potius timeatur uxoris & prolium defectio, gravissima scandala & incommoda, relinquendi sunt in bona fide & fornicatione materiali. *Gob. Spor. Wist. tit. 16. n. 192. 5.* Quod si Matrimonium sit invalidû ob impedimentum publicum vel saltem duobus aut tribus notum, ita ut in foro externo

R. D. Jansen Pars II.

probari possit, tamen publicè coram Parocho & testibus impetratâ dispensatione renovari debet, quamvis antecederet coram Parocho, & testibus contractum fuerit; *Ratio* est, quia prior assistentia Parocho & testium non est sufficiens probare valorem Matrimonii, cum per impedimentum publicum vel pluribus notum probari possit nullitas Matrimonii; ergo requiritur nova Parocho & testium presentia; econtrâ si impedimentum sit ita occultum, ut in foro externo probari non possit, Matrimonium semel in facie Ecclesiæ contractum poterit præviâ dispensatione etiam occultè renovari non adhibitis de novo testibus & Parocho. *Laym. hic p. 4. c. 14. Perez. Palao Bosco d. 12. f. 14. Sporer num. 469. Schmalzg. tit. 16. n. 277.* & ita declaravit Pius V. teste *Nav. c. 22. n. 70.*

QUÆR. II. Quinam super impedimenti Matrimonii dispensare possint? *Re. I.* In impedimenti jure naturæ & divino [qualia sunt error, vis, ligamen &c.] nemo propriè dispensare potest: in impedimenti juris Ecclesiastici dirimentibus per se loquendo potest solus Papa, in prohibentibus etiam possunt Episcopi & Legati Apostolici, excepto voto perpetuæ castitatis & Religionis, ac sponsalibus legitimis. *Dixi, per se loquendo*, nam per accidens poterunt Legati & Episcopi etiam dispensare in dirimentibus, quousque hoc illis ex privilegio vel consuetudine fuerit

H h con-

concessum. 2. Nuntii Apostolici ex concessione S. Pontificis ordinariè habent facultatem dispensandi pro utroque foro cum pauperibus Catholicis in tertio & 4to gradu, simplici, & mixto; item in 2do affinitatis simplici, vel etiam primo ex copula fornicaria, si impedimentum sit occultum, & immineat scandalum, vel aliud grave malum, nec possit è S. Pœnitentiariâ dispensatio expectari, siue Matrimonium sit contrahendum siue contractum; cum hæreticis verò conversis etiam non pauperibus quoad Matrimonium contractum in 2do consanguinitatis gradu simplici & mixto, item in cognatione spiritali, præterquam inter levantem & levatum, in impedimento publicæ honestatis ex sponsalibus, in impedimento criminis neutro tamen conjuge machinante. 3. Eandem ferè cum Nuntiis facultatem habent Episcopi, qui in casu necessitatis pro foro conscientie dispensare possunt in casibus Papalibus, non tantum quoad Matrimonium ex una saltem parte bonâ fide contractum, ut plerique concedunt, sed etiam quoad Matrimonium contrahendum, si concurrant hæc tria: 1. Magna & urgens necessitas & in mora periculum, v. g. peccati, gravis infamie, vel scandalum. 2. Ut non possit adiri Papa vel delegatus valens dispensare. 3. Si impedimentum sit occultum & non publicum publicitate juris vel facti, nec sit facillè publicabile, quamvis tribus vel quatuor notum sit. *Sanch. l.*

2. d. 40. *Bosco d. 12. f. 13. Barb. de potest. Ep. alleg. 33. Sporer n. 455. Croix n. 838. Reiff. app. n. 15. Eng. tit. 16. §. 3. Wist. ibid. num. 65. Schmalzg. ibid. n. 78. Et teste Cardena disert. 21. n. 634. omnes ferè Theologi & jurisperiti: & hanc potestatem tanquam ordinariam ratione officii competentem posse Episcopum alteri delegare, docent *Sanch. Reiff. n. 36. Krimer num. 2055. Ratio est, quod omnes leges conditæ sint ad bonum commune, ideoque S. Pontifex non censeatur in tali casu cum tanto animarum periculo sibi potestatem dispensandi reservare, & quamvis agatur de valore Sacramenti, tamen adhuc hic licere usum sententie probabilis dixi *Caf. 105. q. 4. & Matrimonium ex tali dispensatione initum non est probabiliter sed certò validum, quia certum est, quod consuetudo det jurisdictionem, ut constat ex c. cum contingat de foro comp. c. Romana eod. in 6. c. Romana de sent. excomm. in 6. Et ibi glossa; certum est etiam tum experientia, tum testimonio omnium ferè Theologorum existere ejusmodi consuetudinem sciente & non contradicente S. Pontifice, item certum est ex consuetudine, bonâ fide per 10. vel 40. annos continuatâ præscribi jurisdictionem dispensandi; sed certum est Episcopos eam ultra 40. annos continuasse, ergo. Accedit quod communis usus & consuetudo sit optima legum interpret, usus autem habet, ut Episcopus in tali lege dispense, ergo. Prædicta intellige de omnibus***

- nibus casibus, in quibus Papa potest & solet dispensare. *Eng. n. 11.* quia nullâ ratione præsumi potest Papam concedere Episcopis, super quo ipse per S. Pœnitentiariam dispensare non solet. 4. Si una pars sit Acatolica, non potest cum ea dispensare Episcopus vel Legatus, nequidem in 4° gradu, antequam sit actu conversa, idque tenet etiamsi sit gravis necessitas, quia etiam in gravi necessitate Legatus & Episcopus non dispensant, nisi ex præsumpta Papæ licentia, hæc autem hic non adest, quia ipse Papa cum talibus non dispensat.
9. Si sponsi spectent ad diversas Dioceses, sufficit unum Episcopum dispensasse, non enim potest in uno cessare impedimentum v. g. affinitatis, quin cesset in altero: cum vagis dispensat quilibet Episcopus, cui se subijciunt. 6. In dubio, an adsit impedimentum, Episcopus potest declarare non esse, aut etiam ad cautelam dispensare. *Garc. de benef. p. 9. c. 2.*
10. n. 10. 7. Episcopi & Regulares mendicantes, & cum iis communicantes pro foro conscientie dispensare possunt in omnibus votis Papæ specialiter non reservatis Matrimonium impediens, veluti in voto non nubendi, in voto suscipiendi S. Ordinem, voto castitatis non perpetuæ, etiam perpetuæ, sed pœnali, vel conditionato, ex metu emisso, ut dixi *Cas. 71. an. 5.* 8. Omnes regulares per totum orbem existentes dispensare possunt in Matrimonio ob affinitatē nullo, vi Privilegii Bullati à Leone X. concessi Augustinianis & per participationem aliis, apud *Roff. Chaising de priv. t. 5. c. 5. prop. 3.* his verbis: quod cum his qui in primo affinitatis gradu scienter aut ignoranter contraxerunt [modò notorium id non fuerit, neque in iudicium productum] dispensare valeant, ut de novo contrahant, & in eodem contracto Matrimonio permanent prole etiam legitimatâ. vid. *Reiff. à n. 542.* quia tamen non satis constat de illo Privilegio, & illud à pluribus negatur, agaturque de valore Sacramenti, illud in praxi vix locum habere potest. 9. Episcopi saltem ex consuetudine dispensare possunt cum conjugibus ad petendum debitum, si ve obligatio non petendi oriatur ex incestu cum consanguinea conjugis, si ve ex voto castitatis etiâ perpetuæ, modò votum non sit emissum mutuo consensu, vel cum animo ingrediendi Religionem Matrimonio nondum consummato. *Anchor. Præpo. Sanch. l. 8. d. 12.* idem possunt regulares teste *Sanch. d. 16 n. 3. Veracrux Rodrig. Henrig.* non præcisè ex vivæ vocis oraculo à Pio V. Franciscanis concessò, quia Greg. XV. & Urb. VIII. revocârunt omnia vivæ vocis oracula, sed ex privilegio quod Eug. IV. per Bullam concessit Benedictinis Congregationis Cassinensis an. 1436. & Declaratione Julii II. apud *Murga & Reiff. n. 71.* idque non tantum in, sed etiâ extra confessionē, nec ad hoc indigent speciali licentiâ sui Provincialis vel Superioris saltem vigore cit. Privilegii à Leone X. concessi. *Bordon. Ant. à S. Spiritu*

12. *Calestin. Dian. p. 5. t. 13. R. 46. Sanch. n. 8. 10.* Si dispensatio non possit dari ab Episcopo vel Nuntio Apostolico, debet peti Romæ pro impedimento publico in Datariâ, pro occulto in Pœnitentiariâ, expedit autem illam petere mediante Nuntiaturâ, quia per eam supplicæ certius diriguntur, & efficacius proponuntur. Varias formulas petendi dispensationem exhibet *Reiff. à nn. 426. Croix nu. 928. & Agenda Colon. edita Anno 1720. à pag. 206.*

13. QUÆR. III. Quid circa causas dispensandi? R. seqq. 1. Papa sciens dispensans sine justa causa dispensat validè, sed illicitè: habens ab eo potestatem, nec validè nec licitè: Ratio primæ partis est, quòd impedimenta Matrimonii dispensabilia sùnt ab ipsa Ecclesia, ergo ab Ecclesiæ capite tolli possunt, quamvis non licitè, quia spectant ad bonum commune, quod sine justa causa lædi non potest. 2da pars etiam patet, quia Papa non concedit inferiori potestatem dispensandi, nisi ex rationabili causa. 2. Dispensatio per falsa narrata vel retinentiam veri circa causam finalem & motivam impetrata est nulla & subreptitia: quia nec Papa nec alii Superiores intendunt dispensare, nisi causa, quæ eos movit ad dispensandum, revera subsit; dispensationes enim & rescripta habent hanc tacitam conditionem: si preces veritate nitantur. *c. 2. de rescriptis. Dixi circa causam finalem;* nam si sola causa impulsiva sit falsa, subsi-

stat autem motiva, adhuc valebit dispensatio: idem dicendum, si duæ causæ adæquatæ & per se sufficientes allegatæ fuerint, & una tantùm deficiat, quia utile per inutile non debet vitari. In dubio, an causa quam tacuisti vel falsò expressisti sit finalis, an tantùm impulsiva, præsumitur impulsiva, quia præsumendum est pro valore actûs: quænam autem sit causa motiva vel impulsiva, dixi *Cas. 49. q. 1. 3.* Causæ, quæ pro impetranda dispensatione cum fructu allegari possunt, sunt sequentes: 1ma *Angustia loci*, si scilicet in loco Originis ut plerique volunt, vel etiam in loco domicilii, oppido, Parochia, vel pago, in quo quis habitat, non possit haberi persona alia non impedita, æqualis in nobilitate, divitiis, vel etiâ ætate, indole, moribus. *Gob. t. 9. n. 644. Krimer n. 2016. imò Tamb. Dian. & alii docent adhuc esse angustiam loci, si tantùm sint 4. in oppido vel vicinia æqualis conditionis; in civitatibus tamen, quæ habent proprium Episcopum, ultra trecenta focularia (id est Herdt/Genestätt) angustia loci locum non habet. Corrad. in praxi dispensat. l. 7. c. 5. n. 4. 2. Paupertas*, pauperes autem hîc vocantur, qui quamvis aliquos census annuos tamen non tantos habent, quin cogantur Agriculturâ, Opificio, vel etiam arte liberali, ut pharmacopœiâ se familiamque suam alere, & ita habere praxin in Diœcesi Constantiensi fatetur *Gob. t. 9. n. 658.* qui etiam dicit sufficere, si unus sponsorum

forum sit pauper; at in hoc non est audiendus, quia stylus Curiae, qui vim Legis habet, est contrarius, teste *Corrad. l. 8. q. 5. n. 2.* ille etiam ex *communi* hic dicitur pauper, qui sine status sui diminutione non potest solvere taxam Romanam, imò & illi hic censentur pauperes, qui quamvis congruam habeant sustentationem, attento tamen statu & dignitate personae & prolium numero videntur indigere, quavis alioquin sint nobiles, *Mascar. de probat. concl. 1154. n. 4.* modum probandi sponsores paupertatem exhibet *Croix n. 861. 3.* Est pax & compositio inter consanguineos vel affines, qui cum scandalo diu in lite fuerunt. 4. Est evitatio scandali, jactura famae aut aliorum bonorum. 5. Est conservatio illustri familiae. 6. Proles bona fide suscepta. 7. Merita in Ecclesia. 8. Si femina sit superadulta, hoc est, 24. vel 39. & plurium annorum, & hactenus non potuerit invenire sponsum patris conditionis, nisi hunc impedimento ligatum: item quod hic & non alius velit eam indotatam ducere. 9. Carentia dotis & similia, quae causa si non sufficiant singulae, sufficient tamen plures simul sumptae. *Sanch. l. 8. d. 19. V. Agendam Colon. a pag. 204.* notandum autem hic est, quod causa dispensandi tunc verificari debeat, quando actus datur dispensatio, ideòq; si dispensetur in forma gratiosa seu quae continet gratiam factam, quae proprie dispensatio est, debent causae esse verae, quando gratia sit, esto postea deficient: quando autem dispensatio expedi-

tur in forma commissoria, seu quando non est continet gratiam factam à Pontifice, sed solum mandatum gratiae faciendae ab eo cui committitur, narrata debent esse vera tempore executionis, licet tempore datae non essent verae. *Corrad. l. 7. c. 2. n. 31. Garc. de benef. p. 6. c. 2. n. 283. Wiest. an. 94.*

QUÆR. IV. Quomodo impedimento exponi debeant pro impetranda dispensatione? R. I. Ex stylo Curiae Rom. de facto non tantum exprimi debet gradus proximior, sed etiam remotior, ut sciatur an gradus sint æquales vel inæquales, quia Pontifex dispensans in uno non dispensat in alio. 2. Debet exprimi, an Matrimonium contractum aut consummatum sit bona vel mala fide cum certa scientia impedimenti; nam in Matrimonio ex utraque parte mala fide contracto dispensare non potest Episcopus, & Papa rarissime dispensat, prohibente id Trid. *Sess. 24. c. 5. 3.* Si copula illicita allegetur pro causa obtinendae dispensationis, debet exprimi an copula sit adhibita ad facilitandam dispensationem, hoc enim redditur dispensatio difficilior. 4. Exprimi debet an impedimentum sit occultum, an Matrimonium sit contractum an contrahendum, an sit periculum vitæ, scandali, vel incontinentiæ, an consanguinitas vel affinitas sit in linea recta vel transversa, an affinitas sit ex copula licita vel illicita, an copula habita sit cum pluribus ejusdem feminae consanguineis; toties enim novum constituitur impedimentum, quod non tenet,

si cœpius habita est cum eadem, *Gutt. Coning. Sanch. l. 8. d. 24. 5.* Exprimi debet Diœcesis originis utriusque sponsi & non domicilii; dicitur autem Diœcesis aut locus originis, in quo tempore natiuitatis habitârunt parentes. *Krimer à n. 2193.* error circa Diœcesin, non verò patriam aut nomen oratorum invalidat dispensationem ob notorium stylû Curia. *Sanch. Corrad. c. 5. n. 28. Schmalzg. tit. 16. n. 155.* idem est, si ponatur unum impedimentum pro alio v. g. affinitas pro consanguinitate, quia dispensatio est stricta interpretationis, & non extenditur ultra expressa.

29. QUÆR. V. Quid faciet Confessarius ex confessione audiens pœnitentem habere impedimentû dirimens?
 1. Si Matrimonium adhuc sit contrahendum, illud dissuadeat, vel obliget ad petendam præviè dispensatione, si iusta causa subsit, aliàs enim erit incapax absolutionis utpotè nolens facere, ad quod sub mortali tenetur, quod si non obstante tuâ monitione pœnitens coram te [suppono quòd sis ejus Parochus] contrahere velit, teneris assistere, nisi aliunde quàm ex confessione notitiam impedimenti habeas, aliàs frangis sigillum. 2. Si Matrimonium jam sit invalidè contractum, idque pœnitens sciat vel de eo saltem dubitet, seriò monendus est, ut sub prætextu pii voti vel itineris aut ex consensu mutuo conjugis à copula absteineat, usq; dum per se vel per te dispensationem impetrâris; quòd si

impedimentum sit difficulter vel omninò indispensabile, eò quòd alter conjux adhuc vivat, vel Matrimonium ex utraque parte malâ fide sit contractum, nec separatio fieri possit sine aperto scandalo, gravissimâ infamiâ, damno prolium &c. neq; cohabitare possint sine periculo incontinentiæ; hic opus hic labor. Aliud non suppetit, quàm ut quovis possibili sed vero prætextu separentur aut fugâ occultâ, quæ viro fortè facilis est, fœminæ plerumque difficillima, aut ingressu religionis servatis servandis, vel divortii sub alio titulo [si adfit] procuratore sibi consulant; quòd si horum nihil succederet, & moralitèr impossibilis sit separatio quoad habitationem ob gravissima pericula & scandala, Confessarius procurat, ut mediante voto vel juramento saltem lecto & nocturno cubiculo sint separati, vivantq; ut frater & soror. 3. Si pœnitens bonâ fide ignoret nullitatem Matrimonii, regulariter in sua bona fide relinquendus est, ut cum *communis* docet *Sporer n. 444.* quia ejusmodi monitio regulariter plus obesse quàm prodesse solet, eò quòd maritus non obstante monitione fortè sit perrecturus in copula, vel deserturus uxorem cum maximo scandalo, & damno liberorum, ideòque potes & debes dissimulare usque dum impetratâ occultè dispensatione sit spes eos ad revalidandum Matrimonium inducendi, colligitur ex *c. quia circa de consang. & affin. V. Cas. 106. n. 8. & n. 26.*

CASUS